

روایت شهرآرامحله از گروهی مردمی که

ارمغان

گلدفتر

کمی آن طرف تر از میدان نمایشگاه، تابلوی شهرک ارمغان به چشم می خورد. محله ای که شاید تعداد کمی از ما آن را بشناسیم یا گذرمان به این محدوده شهری افتاده باشد چراکه این شهرک هیچ راه ارتباطی با محله های اطرافش ندارد و برای رسیدن به نزدیک ترین خیابان های اصلی

از چندی خود نوجوانان جذب کلاس ها می شوند و نسبت به حضور در آن ابراز خشنودی می کنند. نوجوانان در این کلاس ها مفهوم «مشارکت محله»، «شناسایی مشکلات محله و چگونگی اجراکردن راه حل» و «لزوم مشارکت در تصمیم گیری های محلی» را فرا می گیرند. در جریان این کلاس ها، نوجوانان ارتباط خوبی با گروه همیار پیدا می کنند و در ادامه، ۲۴ جلسه برای دختران و پسران نوجوان محل گذاشته می شود. در این کلاس ها ضمن اینکه مهارت های زندگی و مباحثی همچون کنترل خشم و هیجان، به آن ها آموزش داده می شود، از شرکت کنندگان می پرسند مهم ترین مشکل یا آسیب پیش روی خودشان را چه می بینند. در این راستا دختران به نداشتن ارتباط مناسب با والدینشان اشاره می کنند و پسران، اعتیاد را مهم ترین مشکل پیش روی خود بیان می کنند. حال گروه

شهرداری انجام می دهند تا ۵ سطل گالوانیزه به محل اضافه شود. یک شیفت هم به شیفت های نظافت محله می افزایند. آن ها رابطانی در ساختمان های محل پیدا می کنند و از این رابطان می خواهند به ساکنان تأکید کنند رعایت نظافت را داشته باشند و زباله هایشان را سر وقت بیرون بگذارند. همچنین قرار می گذارند ساکنانی که عملکرد بهداشتی خیلی خوب یا خیلی بد دارند شناسایی شوند و برای تشویق یا در یافت جریمه به گروه همیار معرفی شوند. آن ها سراغ نوجوانان محله نیز می روند تا مشارکت این قشر را نیز در محله داشته باشند. در این راستا طرحی ارائه می کنند که براساس آن نظر نوجوانان در باره مشکلات محله ارزیابی و توجه می شود. آن ها ابتدا نوجوانان را از زمین بازی صدا می زنند و از آن ها خواهش می کردند که در جلسه ها و کلاس ها شرکت کنند اما پس

اتوبوس رانی»، «استقرار عابر بانک»، «بستر سازی برای خانواده سالم و مقابله با خشونت های خانگی» و «کمک به حل مشکلات اجتماعی و خانه های مجردی» می شود. تأمین امنیت زیرگذر از آنجا اهمیت پیدا می کند که ساکنان محله ارمغان برای خرید مایحتاج اولیه و روزانه زندگی باید به محله های اطراف بروند چراکه در این محله حتی یک نانواپی یا سبزی فروشی وجود ندارد. تنها راه رفتن به محله های مجاور، زیرگذری است که در اغلب مواقع چراغ هایش شکسته و به محل زورگیری سارقان تبدیل شده است. سارقان تاکنون بارها در این زیرگذر برای کودکان، نوجوانان، بانوان و مردان مزاحمت ایجاد کرده و به زورگیری پرداخته اند. گروه همیار برای تأمین امنیت بیشتر زیرگذر، ابتدا گفت و گوهایی با کلاتری محل ترتیب می دهند همچنین از نیروهای بسیج مسجد می خواهند گشت هایشان در این محدوده را بیشتر کنند. به خانم های محله هم درباره خود مراقبتی و چگونگی رعایت نکات ایمنی توضیحاتی ارائه می کنند.

درباره افزایش سرویس دهی خطوط اتوبوس رانی، مردم محل خواستار برخورداری از خطی هستند که با آن بتوانند مستقیم به حرم رضوی تشریف پیدا کنند. پس از پیگیری های گروه همیار، سازمان اتوبوس رانی با این موضوع مخالفت می کند و می گوید امکان ایجاد چنین خطی را نداریم. از آنجایی که در محله ارمغان حتی یک بانک یا عابر بانک وجود ندارد، مردم به شدت این کمبود را احساس می کنند. گروه همیار با کسبه محل صحبت می کنند و از آن ها می خواهند اجازه نصب عابر بانک در مغازه شان را بدهند. در ادامه هم با چند بانک رایزنی می کنند و اکنون منتظر نتیجه پیگیری هایشان هستند. گروه همیار برای کمک در راستای کم کردن خشونت های خانگی، کلاس های کنترل خشم و هیجان را برای والدین و فرزندان شان برگزار می کند. آن ها بیش از هر چیز، به همراهی و کسب اعتماد مردم نیاز دارند بنابراین ارتباطاتی با شهرداری و کلاتری می گیرند و از احسان اصولی، عضو شورای شهر مشهد، دعوت می کنند بازدیدی از این محله داشته باشند تا بدین طریق، هم مسئولان کمبود های شهرک ارمغان را از نزدیک ببینند و هم مردم محل نسبت به فعالیت های گروه همیار دلگرم شوند و به آن ها اعتماد کنند.

به مرور این اعتماد جلب می شود و از آنجایی که محله ارمغان مکانی برای تجمع و برگزاری کلاس نداشت، اهالی خانه هایشان را در اختیار گروه می گذارند تا در آنجا کلاس ها را دایر کنند. بدین ترتیب هر جلسه کلاس مهارت های زندگی در منزل یکی از اهالی برگزار می شود. برای ایجاد ارتباط صمیمی تر بین گروه همیار و مردم محل، برنامه هایی همچون مسابقه آشپزی و اردوی تفریحی سالمندان به امامزاده یاسر و ناصر را برگزار می کنند و در مناسبت هایی مانند روز پرستار و روز آتش نشان به ترتیب به مرکز نگهداری کودکان معلول پردیس و ایستگاه آتش نشانی دندانپزشکان می روند.

● نوجوانانی که از وسط زمین بازی فراخوانده شدند

برای بهبود وضعیت بهداشت محله رایزنی هایی با

ثریا سادات عنبری، از شهر وندان محله فرهنگ، است که مدتی به واسطه کارش، رفت و آمدهایی به محله ارمغان داشته است و با دیدن مشکلات آن و مردمش، ذهنش درگیر این سؤال می شود که چطور می تواند به مردم این محله کمک کند. از طرفی به توان گروه های مردمی واقف است و به خوبی می داند که گروه های مردمی و عام المنفعه در بسیاری موارد با قدرت و اختیارات عمل بیشتری که دارند گام های پر توانی برداشته اند بنابراین از همان ابتدا، چگونگی تشکیل یک گروه مردمی برای کمک به مردم این محله ذهنش را مشغول می کند تا اینکه پس از تحقیقات از اطرافیان متوجه می شود بهزیستی اجازه تشکیل مراکز سلامت روان محله را به گروه های مردمی می دهد. از آنجایی که خودش کارشناسی ارشد رشته مشاوره دارد، دست به کار می شود و پیگیری های لازم را انجام می دهد تا بتواند مجوز تأسیس یک مرکز سلامت روان را بگیرد اما کارشناس سازمان بهزیستی هم مانند خیلی افراد دیگر باور نمی کرده در منطقه ۱۱، محله ای باشد که مردم آن با فقر، مشکلات بهداشتی و کمبود امکانات دست و پنجه نرم کنند. او چندین بار به مسئولان بهزیستی توضیح می دهد که محله ارمغان مانند جزیره ای جدا افتاده در منطقه ۱۱ است که از حداقل امکانات برخوردار نیست. سرانجام کارشناسان و مسئولان مربوط به این موضوع واقف می شوند و مجوز تأسیس مرکز سلامت در محله ارمغان را می دهند. با شکل گیری مرکز، عنبری ابتدا دنبال عضوگیری برای آن می رود و در این راستا، فعالان فرهنگی منطقه ۱۱ و معتمدان محل را شناسایی و از آن ها برای عضویت در گروه دعوت می کند تا بتوانند کمک های داوطلبانه شان را به طور رسمی و با برنامه ریزی انجام دهند. ابتدای کار، گروه با ۵ نفر کار خود را آغاز می کند و اولین جلسه های گروه مردمی سلامت روان را تشکیل می دهند. آن ها ابتدا قواعد کارشان را تعریف می کنند و قوانین و دستورالعمل های لازم را می نویسند. نام این پایگاه را امید ایرانیان می گذارند و در زیر مجموعه آن گروه همیاری را تشکیل می دهند که شامل فعالان داوطلب محل است. گروه همیاری سه هدف عمده را برای خودش تعریف می کند که شامل «خدمت به مردم محله ارمغان و سپس گسترش خدمات به حاشیه شهر»، «اجرای برنامه در مناسبت ها» و «پیشگیری از آسیب های اجتماعی» می شود.

● اولویت بندی مشکلات محله

در ادامه، اعضای گروه در عین حال که تا حدی به مشکلات محله ارمغان واقف بوده اند، تحقیقات و بررسی های بیشتری انجام می دهند تا اطلاعاتشان در باره بافت جمعیتی محله ارمغان و مشکلات آن دقیق تر باشد. سپس سراغ معتمدان محل و هیئت امنای مسجد ناتمام محله می روند تا با کمک آن ها مشکلات شهرک ارمغان را اولویت بندی کنند. در این راستا ۵ اولویت مشخص می شود و در دستور کار قرار می گیرد که شامل «تأمین امنیت زیر گذر»، «افزایش تعداد خطوط

